

Стариятъ патилъ калугеринъ захрана да обяснява разликата между хайдутинъ и киседжията.

— Хайдутинъ се хвърля въ бойтъ — киседжията отива кога е сигуренъ. Хайдутинъ не ще да знае денъ ли е, нощъ ли е, въ гората ли е, въ полето ли е, много ли сж. малко ли сж враговетъ, той е всѣкога готовъ да се бие; като става хайдутинъ, той си остава още юнакъ, и въ нападеніето държи се като войникъ. Киседжията ходи самичакъ и напада на едного, по-охотно при нощната тъмнина, нежели при дневний свѣтъ, при това всѣкога отъ пусия или неочаквано. Сполучи ли да разрѣже юкветъ, той с готовъ вече да бѣга. Впрочемъ киседжията често става лихъ хайдутинъ; но хайдутинъ за нищо нѣма да бѣде киседжия; тѣ по-добръ ще умрѣ отъ гладъ, или ще отиде на бѣсилката, отъ колкото да се съласи да опсори своето достоинство съ киседжийскійтъ занаятъ. Въ нашитѣ Балкани първо мѣсто заземаха между хайдутитѣ Матей Рашо, Мансуръ-Оглу и Хитю-Оглу, а между киседжитѣ Хаджи Георги, нарѣченъ Кючюкъ-Мустафа, и покойниъ Кючюкъ Стефанъ; по-славни отъ тѣхъ е нѣмало. Измежду ония, които отъ киседжии станаха хайдутини отъ всички най-извѣстни сж Димлията и Хитю-Оглу. Чудесна страна е нашата България! Казватъ че въ нея Българитѣ били като овцѣ: стрижи ги и ги коли както искашъ; тѣ пакъ сж вълци въ овчи кожи. Вий знаеетъ какви казаци направиха отъ тѣзи овци. Ни на Днѣпръ, ни на Донъ, ни въ която и да било казашка станица, азъ не съмъ виждалъ по-добри казаци, азъ съмъ ходилъ тамъ и въ стария Киевъ, нашата славянска столица. Българитѣ трѣбва да станатъ сжщо такива, каквито сж станали сега нашитѣ казаци. Ако нашитѣ и посланициитѣ позволятъ, то нека тѣ да служатъ на султана, ако ли не, то на другия господарь; въ настоящето же положение тѣ не трѣбва да се задържатъ. Нѣма да допусне Богъ да умрѣ името българско, както е умрѣло името циганско или името ерменско.